

Ez nem az az írás, amit valaha meg fogok írni.  
Ez nem az a bírás, amivel valaha el fogok bírni.  
Innentől hagyom a mással hangba állókat.  
Ez nem az az apám, aki valaha mása ellen fordul.  
Ez nem a fordulatokban gazdag apám.  
Ez nem az a konan, ez nem az a pusztító.  
Ez nem az a kanon, ez nem azon a helyen színelő.  
Ez a vaku nem az a villanás.  
Ez nem az a kín, amelyikből bármilyen kín.  
Ez nem az az én, amelyikben akármelyik melyem lakik.  
Ez nem az a melyem,  
amelyik hasonló helyzetben elbírna velem.

## INDULOK JAJKUBA

A vers felmentés tornából.  
Egy időben a kedvenc költőm voltam. Lógásom.  
Hosszú mondat, vizsgálja felül.  
Alul a víznek árja. Tisztújító a közgyűrés.  
Zárt körű a vészfénytársaság.  
Karácsony, többnyire semmitmondó mélek,  
zenés diavetítés. A szem a mélek tükre.  
Kakasom japánkak. Tyúkom japánkék.

Tudok egy rózsaszín jajkut, mondja Marcella.  
„Formaság a nyár. / A hold lepke hímpora. / Hozzáérsz. Vége.”